

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Габріель Ейвері не цупив нічого з кишень перехожих уже кілька тижнів, і його пальці свербіли.

Літо швидко добігало кінця, і Торбридж щотижня відвідувало дедалі менше туристів, що своєю чергою означало дедалі менше кишень, з яких Габріель міг щось поцупити. І навіть ті туристи, які сюди приїжджали, ніколи не затримувалися надовго. Врешті-решт, існувала максимальна кількість фотографій, яку можна було зробити з тутешньої головної туристичної принади — бридкого моста з гранітних валунів, — перш ніж вам ставало нудно і ви їхали геть. На щастя для Габріеля, постійний струмочок пасажирів усе ще щодня проминав їхнє містечко. Безперечно, на шляху до тих далеких місць, де ставалися дивовижно захопливі речі.

Габріель мешкав у Торбриджі лише рік і уже відчував, що практично *будь-де* у світі життя мусить бути захопливішим.

Зараз був ранок понеділка, і, притулившись до стіни, Габріель чекав, коли на залізничну станцію прибуде наступний потяг. Незабаром перон мав ожити, наповнений юрбами пасажирів, які мусили пересісти на потяги у північному напрямку до Екзетера чи у південному — до Корнуолла. Але наразі лише двоє пасажирів у темних костюмах чекали на потяг, а що вони стояли проти вранішнього сонця, то Габріель не міг їх добре роздивитися.

«Напевне, місцеві», — подумав він, позіхаючи. Він ніколи не грабував місцевих. Вони б лише упізнали його й розповіли про це бабусі. А після його останньої пригоди він і так був у неї на поганому рахунку.

Власне, якщо подумати, Габріель був не впевнений, чи він взагалі колись був у неї на хорошому рахунку, відколи вони переїхали у Торбридж.

Ще не було восьмої, і всі пасажирів, які незабаром вийдуть із потяга, будуть роздратовані, стомлені і, найкраще з усього, анітрохи не зважатимуть на Габріеля. А це означало, що він зможе рухатися поміж них, наче привид із блискавично швидкими пальцями. Від цієї думки тілом пробігла хвиля піднесення. Кілька останніх тижнів він був такий зайнятий, допомагаючи бабусі в особняку, що не приходив сюди, і, *людоньки*, як же він за цим скучив!

Здригнувшись від пронизливого вранішнього вітру, він сховав руки в рукавах свого синього светра. Холодні пальці неповороткі й незграбні, а з таких йому — жодної користі. Вони мають бути теплі, прудкі та впевнені.

Ліворуч від нього кафе Бенсона крізь відчинене віконечко продавало гарячі напої. Тонкі струмені пари донесли до нього солодкі пахощі какао й гірку терпкість кави. Усередині кафе шкварчання бекону, який смажили, долучилося до сичання і бурмотіння кавоварки.

У Габрієлевому животі забурчало.

«Найперше, що я куплю з моєї здобичі, буде сендвіч з беконом, — подумав він. — І ще з ковбаскою — для бабусі».

На одному з високих столів біля відчиненого віконечка стояв стаканчик кави на виніс, який і досі слабо парував. Габріель дочекався, коли бариста зникне всередині, перш ніж підібратися ближче і привласнити його. Він ненавидів смак кави, але тепло чудово допомагало розслабити його задубілі пальці.

Через кілька хвилин він почув тихе гуркотіння потяга, що наближався, і відійшов від стіни, щоб йому було краще видно. Поставивши стаканчик на лавку поблизу, він чекав, поки пасажирів повиходять.

Габріель нахмурився. Наближення осені означало, що йому доведеться мати справу з пальцями і куртками, в яких буде по кілька кишень. Йому ніколи не вистачало часу перевірити усі кишень, отож він часто мусив угадувати. Але, займаючись цим уже кілька років, він доволі непогано навчився це робити. І, на щастя, не всі люди, які виходили з вагонів, виявилися готовими до холодного не по сезону вранішнього повітря.

Більшість пасажирів залилася на платформі в очікуванні пересадки, та деякі звернули праворуч, у бік кафе.

Широко всміхнувшись, Габріель витягнув двопенсову монетку. Вона була у нього стільки, скільки він себе пам'ятав. Незвичним у ній було те, що одна її сторона — герб — блищала, як і належить звичайній міді, а інша — число — була чорною. Здавалося, наче вона обгоріла. Габріель не знав, у чому полягає причина. Але це мало вельми захопливий вигляд, і монета стала ключовою частиною його гамбіту.

Підкинувши монету вгору великим пальцем, Габріель упіймав її на долоню, а тоді знову високо підкинув. Він саме хотів братися до виконання свого плану, коли раптом почув знайомий голос.

— Габріелю Ейвері, це ти, хлопче?

Упіймавши монету, Габріель швидко поклав її до кишені та підвів погляд. На нього дивилася Теодора Еванс. Її обличчя складалося із суцільних зморщок і хворобливо сірої шкіри, що, на Габріелеву думку, було викликано безперестанною звичкою хмуритися у поєднанні з п'ятдесятьма роками куріння.

— Доброго ранку, місіс Еванс, — мило озвався Габріель.

Її обличчя ще більше спохмурніло, наскільки це взагалі було можливо.

— Що ти робиш на станції в цей час? — вона підтиснула зморщені губи. — Ладна побитися об заклад, що нічого доброго.

Габріель спробував удати образу через це звинувачення.

— Зовсім ні, місіс Еванс. Я прийшов купити для бабусі сендвіч з ковбаскою у Бенсона. Це її улюблена страва, — він стенив плечима. — Я подумав, що влаштую їй сюрприз.

На якусь мить обличчя місіс Еванс пом'якшилося. Але тоді знову посуворішало.

— Аякже, — вона нахилилася ближче. — Я знаю, що це ти минулого тижня поцупив у мене з підвіконня пиріг зі стейком і нирками, Габріелю Ейвері. Я це просто знаю.

Габріель насупив брови.

— Що означає «поцупив», місіс Еванс? — хоча, звісно, він точно знав, що означає це слово і всі інші слова, пов'язані з крадіжками.

Водянисті сірі очі місіс Еванс тепер були дуже близько.

— Це означає, що ти його *вкрав*.

Відступивши назад, Габріель підняв свої светр і футболку, продемонструвавши худе тіло з оливковою шкірою.

— Хіба це схоже на живіт крадія пирогів, місіс Еванс?

Вона випросталася, спантеличена цим.

— У тебе гострий язик, Габріелю Ейвері. Надто гострий, на мою думку. Ні один хороший, чесний, *богослужняний* хлопець не дозволить, щоб така брехня зривалася в нього з язика так *легко*.

Габріель знову опустив футболку і светр.

— Я волів би й справді там бути, місіс Еванс, бо тоді я, можливо, зміг би упіймати злодія. Але мене там не було.

Він там був, звісно. І хоча шкоринка пирога була суцільною масляною насолодою, начинка виявилася далеко не такою смачною, як зазвичай. На Габрієлеву скромну думку, це була найгірша спроба місіс Еванс дотепер.

Не переконана, місіс Еванс щось голосно прогарчала, а тоді пішла до виходу зі станції, бурмочучи собі під ніс.

Габрієль знову витягнув монету з кишені й повернувся назад до перону. Декілька людей вже вишикувалися у чергу до віконечка кафе. Він спохмурнів. Черги були складними. Коли щось ставалося з одним із людей у черзі — на нього хтось натикався, чи він через щось перечіплявся, — інші зазвичай звертали на це увагу. А більше поглядів означало більшу ймовірність того, що хтось помітить блудливу руку. Габрієль озирнувся, щоб подивитися, чи ніхто не наближається до кафе.

Двоє людей ішли у той бік. Але вони були надто близько одне до одного, щоб щось спробувати.

Проте услід за ними йшов якийсь срібноволосий чоловік.

«Як щодо нього? — подумав Габрієль, розглядаючи його. — Без пальта. Вільні штани. Горбок, за розміром як гаманець, у лівій кишені. Зайнятий своїм телефоном. Здається, це досконалий варіант».

Габрієль знову почав підкидати монету. Він дочекався, коли двоє інших пасажирів його проминуть, а тоді

поспіхом наблизився до чоловіка. Вони зіштовхнулися — плече до стегна, — і Габрієлева монета застрибала по бетону.

— Вибач, хлопче, це я винен, — мовив чоловік, запхнувши телефон до правої кишені й винувато усміхнувшись Габрієлеві. — Ось, я тобі її підніму.

— Усе гаразд, — сказав Габрієль, удаючи спантеличення. — То була лише стара монета.

Але чоловік уже нахилився, демонструючи тонкий чорний шкіряний гаманець у лівій кишені.

Одної миті він там був, а іншої його там уже не стало. Випроставшись, чоловік подав Габрієлеві монету, гербом доверху.

— Але де ти її узяв? Я ще ніколи не бачив монети в такому жахливому стані.

— Мені її подарували, — Габрієль стелував плечима. — Мої батьки.

Принаймні це було правдою. Єдині дві інші речі, які він отримав від тих двох, — його медово-каштанове волосся й очі кольору опаленого бурштину, і жодна з цих рис його не вельми цікавила.

Чоловік поклав монету Габрієлеві на долоню, і той запхнув її до кишені.

— Напевне, це краще за екран, — і чоловік знову витягнув свій телефон з кишені. — Ці штукенції — зло, хлопче. Тому продовжуй бавитися з монетами стільки, скільки зможеш.

Габрієль ввічливо кивнув.